

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESKABER

KOM(79) 69 endelig udg.

Bruxelles, den 7. Marts 1979

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV OM TILNÆRMELSE AF
MEDLEMSSTATERNES VED LOV ELLER ADMINISTRATIVT
FASTSATTE BESTEMMELSER OM FORBRUGERKREDIT

(forelagt Rådet af Kommissionen)

Bemærkninger

I. Generelle spørgsmål

1. Kreditter, som optages af forbrugerne til opfyldelse af private behov, har hele tiden været genstand for medlemsstaternes opmærksomhed. I al almindelighed er man overbevist om, at en forbruger, der optager en kredit, må beskyttes mod kreditvilkår, der belaster ham uforholdsmæssigt meget. Forbrugers særlige behov for beskyttelse på forbrugerkreditområdet skyldes især to omstændigheder: for det første påtager forbrugeren sig betalingsforpligtelser, som han sædvanligvis ikke straks kan opfylde ved indgåelse af aftalen, men som han behøver et længere tidsrum til at indfri. Den økonomiske forpligtelse udgør altså i det typiske tilfælde en betydelig belastning for forbrugeren. For det andet har forbrugeren behov for beskyttelse, fordi han har behov for penge og derfor i højere grad er tilbøjelig til at acceptere kreditvilkårene hos den, der er parat til at stille ham disse penge til rådighed. Som modydelse forpligter forbrugeren sig til at foretage betalinger fremover uden med fuld sikkerhed at kunne forudse, om ikke visse omstændigheder - som f.eks. sygdom, arbejdsløshed, familiemæssige forhold - hindrer en rettidig og korrekt betaling af de beløb, han har forpligtet sig til at betale.
2. Forbrugeren har både behov for beskyttelse i forbindelse med de traditionelle former for kredit - især ved køb på afbetaling samt lån, der optages til et bestemt formål - og også i forbindelse med de former for kredit, der først i den seneste tid har udviklet sig i større omfang eller er blevet tilgængelig for større forbruger kredse - som for eksempel kredit, der ydes i kraft af kreditkort, overtrækningskredit eller løbende kredit. Også ved de sidstnævnte kreditformer indgår

forbrugeren en forpligtelse, hvis indfrielse er afhængig af den fremtidige og ikke ganske overskuelige udvikling, som hans personlige og økonomiske situation måtte tage.

II. Retstilstanden i medlemsstaterne

3. Flertallet af retsforskrifterne i medlemsstaterne vedrører ikke forbrugerkredit som sådan, men regulerer forskellige delaspekter inden for hele dette område, især køb på afbetaling og lignende aftaler. Det overvejes i flere medlemsstater at tilpasse de hidtidige lovbestemmelser til den seneste udvikling på forbrugerkreditområdet.
4. I Belgien reguleres talrige spørgsmål, der hænger sammen med forbrugerkredit, af en lov fra 1957, der ændredes i 1965. Loven omfatter afbetalingshandel og lånekontrakter i forbindelse med erhvervelse af ting eller ydelser. Loven foreskriver, at sådanne aftaler skal affattes skriftligt, det kræves, at visse omstændigheder er angivet i aftalen, og i enkelte tilfælde indrømmes forbrugeren en fortrydelsesret.
5. I Frankrig er der flere love og forordninger, der er udstedt efter 1955, og som indeholder bestemmelser om reklame, maksimalt tilladte rentesatser og forbrugeroplysning på forbrugerkreditområdet. Disse bestemmelser er flere gange blevet tilpasset udviklingen. En lov af 10. januar 1978 indeholder bestemmelser om oplysning og beskyttelse af forbrugere vedrørende visse kreditforretninger.
6. I Luxembourg er der to love fra 1961 og 1965, der gælder for afbetalingskøb. Disse love foreskriver skriftlig affattelse af aftaler om køb af ting på afbetaling, regulerer kredittens løbetid og indrømmer forbrugeren en fortrydelsesret på to dage.
7. I Nederlandene gælder loven "op konsumptief geldkrediet" fra 1972 for forbrugerkreditter. Loven foreskriver skriftlig affattelse af kreditaftaler samt visse oplysninger, som skal indeholdes i kontrakten, der indgås med forbrugeren. Loven forbyder kreditgiveres "salg ved døren" og fastsætter adskillige andre bestemmelser til beskyttelse af kredittageren. Afbetalingskøb reguleres i enkeltheder i loven om afbetalingshandler fra 1961.

8. I Forbundsrepublikken Tyskland omfatter loven om afbetalingshandel i den siden 1974 gældende affattelse køb af ting på afbetaling samt lignende aftaler. Loven foreskriver skriftlig affattelse af køberens viljeserklæring, indrømmer køberen en uges fortrydelsesret og indeholder forskellige andre bestemmelser til beskyttelse af køberen. Loven gælder ikke, såfremt køberen er registreret som handlende.
9. I Italien gælder for forbrugerkreditter de almindelige bestemmelser i "codice civile".
10. I Danmark gælder de almindelige lovbestemmelser for lån og tilsvarende retshandler. For afbetalingskøb gælder en særlig lov, som fastsætter bestemmelser om enkeltheder ved indgåelse af aftaler samt i aftalens indhold og regulerer spørgsmålet om udbetaling og betaling forud for forfaldstidspunktet samt lignende spørgsmål. En revision af loven har været under forberedelse længe.
11. I Irland regulerer love fra 1946 og 1960 afbetalingskøb, og forskellige lovbestemmelser regulerer lånekontrakter og lignende aftaler. For afbetalingskøbenes vedkommende foreskrives en skriftlig kontrakt, der skal indeholde visse bestemmelser, der er af vigtighed for forbrugeren. En ny lov er under forberedelse.
12. I Det forenede Kongerige gælder fra 1974 "Consumer Credit Act", der omfatter alle former for forbrugerkredit. Loven, som endnu delvis skal suppleres med gennemførelsesbestemmelser, fastsætter et generelt licenssystem for kreditgivere, fastlægger form og indhold i forbindelse med kreditaftaler over og under en vis værdigrænse, kreditgivers reklame og forretningspraksis, samt de kontraherende parterets rettigheder og pligter og indeholder bestemmelser om aftalens gennemførelse.

III. Bemærkninger til direktivet

1. Almindelige bestemmelser

13. Dette direktiv henviser til artikel 100 i EØF-traktaten. Medlemsstaternes forskellige retsfor skrifter vedrørende forbruger kredit har direkte indvirkning på fællesmarkedets funktion.

14. Det hører også til Fællesskaberens opgaver at fremme en harmonisk udvikling af erhvervslivet og fremskynde højnelsen af levestandarden inden for Fællesskabet. En varierende grad af forbrugerbeskyttelse i de enkelte lande vanskeliggør eller hindrer gennemførelsen af disse mål. En forbruger, der ved, at han i kraft af lovbestemmelser er beskyttet mod ugunstige kreditvilkår, vil endvidere i højere grad være tilbøjelig til at optage kredit til tilfredsstillelse af sine behov end den forbruger, der ikke har denne rygdækning. Forskelligartede retsfor skrifter øver indflydelse på arten og omfanget af de af forbrugerne optagne kreditter og vanskeliggør dermed en harmonisk udvikling på alle Fællesskabernes områder.

De forskelligartede retsfor skrifter indvirker endvidere på den fri konkurrence mellem kreditgivere. Selvom rentebeløbene kan være forskellige medlemsstaterne imellem influerer bestemmelserne vedrørende reklame, kreditaftalernes form og indhold, fortrydelsesretten, spørgsmål om hæftelse også på kreditgiverens forretningsmæssige beregninger og udvirker således - især i grænseområdet mellem flere medlemsstater forskellige tilbud til forbrugeren om kredit. At konkurrencen ikke fordrejes, er en af de grundlæggende forudsætninger for fællesmarkedet.

15. Den 14. april 1975 vedtog Ministerrådet for De europæiske Fællesskaber det "første program for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning¹⁾". I dette program bestemmes det under punkterne 18, 19i, 20 og 21 bl.a., at lovgivningsforanstaltninger på fællesskabsplan skal prioriteres højt med henblik på, at man kan nå frem til

(1) EFT nr C 92 af 25.4.1975, s. 1

til en harmonisering af de almindelige vilkår for forbrugerkredit og beskytte forbrugeren imod urimelige kreditvilkår.

16. Forslaget til direktiv imødekommer dette ønske. Man har bestræbt sig på at få forslaget til at omfatte alle former for forbrugerkredit. Det har nemlig vist sig, at lovbestemmelser, der kun regulerer et bestemt område af forbrugerkrediten - f.eks. afbetalingskøb - ikke sjældent medfører, at andre kreditformer, som der ikke eller kun i ringe omfang er lovgivet for, bliver foretrukket^{af kreditgiveren}. Dermed slår den beskyttelse af forbrugeren, som var formålet med lovgivningen, ofte fejl.
17. Forslaget til direktiv opstiller mindstebestemmelser vedrørende oplysning og beskyttelse af forbrugeren. Bestemmelserne om forbrugeroplysningen skal øge markedets gennemsigtighed og gøre det lettere for forbrugeren blandt de forskellige kreditgiveres tilbud at udvalge det, der er gunstigst for ham. De skal endvidere sætte ham i stand til - både inden indgåelsen af en kreditaftale og mens den løber - at skaffe sig klarhed over de forskellige aftalemæssige rettigheder og forpligtelser, så han kan indrette sine dispositioner derefter. De bestemmelser, der snarere sigter mod forbrugerens beskyttelse, skal
skabe en vis
ligevægt i aftalebetingelserne som helhed, hvad der tjener hans
interesse.
18. Eftersom medlemsstaternes stilling til omfanget af den krævede forbrugerbeskyttelse varierer og er afhængig af talrige overvejelser af økonomisk, konjunkturmæssig, social og samfundspolitisk art, kan bestemmelserne i direktivet kun være mindstebestemmelser til beskyttelse af

forbrugerne; medlemsstaterne må have uindskrænket ret til at udstede mere vidtgående bestemmelser, såfremt de anser dette for påkrævet til beskyttelse af forbrugerne.

19. En af Kommissionen nedsat arbejdsgruppe bestående af regeringsekspertes fra medlemsstaterne har siden 1974 adskillige gange drøftet forslaget til direktiv i dets forskellige versioner. De berørte erhvervsorganisationer inden for industri, handel, banker og forsikringsvesenet samt fagforeningerne og forbrugerorganisationerne har haft lejlighed til at tage stilling til de forskellige udkast. Den rådgivende Forbrugerkomité under Kommissionen har ligeledes beskæftiget sig med udkastene og udarbejdet en udtalelse. Talrige nationale organisationer har skriftligt eller i samtaler med Kommissionens tjenestegrene gjort rede for deres opfattelse af udkastene.
20. Eftersom gennemførelsen af direktivet medfører en ændring af lovbestemmelserne i flere medlemsstater, er det nødvendigt, at Europa-Parlamentet samt Det økonomiske og sociale Udvalg høres (EØF-traktatens art. 100, stk. 2).

2. Bemærkninger til de enkelte artikler

Artikel 1

Denne artikel fastlægger direktivets anvendelsesområde. Direktivet omfatter - med forbehold af undtagelserne i henhold til artikel 2 - alle kreditaftaler mellem en forbruger og en kreditgiver. Disse bestemmelser gælder på tilsvarende måde også for aftaler mellem en kreditformidler og en forbruger (stk. 4), eftersom forbrugerens behov for beskyttelse og oplysning i dette tilfælde for så vidt er lige så stort som ved en aftale med en kreditgiver.

Definitionerne af "forbruger" og "kreditgiver" er holdt på et generelt plan med henblik på at give direktivet et så bredt anvendelsesområde som muligt. Ved forbruger forstås kun en fysisk person. Derimod omfatter begrebet "kreditgiver" både fysiske og juridiske personer samt sammenslutninger af personer, for så vidt de yder kreditterne som

led i kreditgiverens udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed.

Definitionen af "kreditaftale" er også bredt formuleret. Den skal både omfatte kreditaftaler vedrørende levering af ting eller ydelser og andre former for forbruger kreditter. Definitionen/ på kredit, og lån, overtrækningskreditter indbefatter også udstedelsen af kreditkort, foretaget af et finansieringsinstitut, et varehus eller anden udsteder, altså eksempelvis et legitimationskort, et kort eller et legitimationstegn, som berettiger forbrugeren til på kredit at erhverve ting, ydelser eller kontanter af udstederen eller tredje- mand. Ved beregningen af den "effektive årlige rente" skal renterne og samtlige omkostninger ved kreditoptagelsen indregnes. Hvor mange af disse omkostninger der hører til omkostningerne ved "kreditten", bedømmes forskelligt i de enkelte medlemsstater. Ganske vist synes det påkrævet på det område at nå frem til en ensartet ordning for Fælles- skabet, f.eks. ved at opstille en enkelt matematisk beregningsformel. Men en sådan harmonisering er for tiden endnu ikke mulig. Beregningen af den effektive årlige rente og afgørelsen af, hvilke direkte om- kostninger der skal tages med i beregningen, må derfor fortsat over- lades ^{til} medlemsstaterne.

Artikel 1, stk. 3, præciserer, at en aftale om levering af ting eller ydelser på kredit også skal betragtes som en kreditaftale, hvor kreditaftalen med forbrugeren ikke er indeholdt i selve købekontrakten, men i en juridisk set selvstændig kontrakt; hvis kontrakten om levering af en ting eller ydelse allerede indeholder kreditaftalen, omfattes denne kontrakt ligeledes af artikel 1, stk. 2, litra c). Stk. 3, litra a), gælder for de tilfælde, hvor kreditaftalen blev

indgået mellem forbrugeren og leverandøren selv.

Stk. 3, litra b) omfatter derimod de tilfælde, hvor forbrugeren har indgået en kreditaftale med en anden kreditgiver end leverandøren. I dette tilfælde betaler forbrugeren - juridisk set - leverandøren den leverede ting eller ydelse kontant, så der normalt ikke er grund til at anse aftalen mellem forbruger og leverandør for en kreditaftale. Der gælder imidlertid andre regler, hvis kreditgiveren samarbejder med leverandøren med henblik på en aftale om levering af ting eller ydelser. I så tilfælde er de juridisk set uafhængige forbruger-leverandøraftaler og forbruger kreditgiveraftaler forbundet gennem det økonomiske samarbejde mellem leverandør og kreditgiver. Det er derfor nødvendigt, at købekontrakten også i dette tilfælde betragtes som en kreditaftale, hvilket især får konsekvenser med hensyn til aftalens indhold (artikel 6). Kreditaftalen henhører i dette tilfælde under alle omstændigheder under artikel 1, stk. 2, litra c).

Hvornår der foreligger et sådant samarbejde mellem leverandør og kreditgiver, afhænger af omstændighederne i det enkelte tilfælde.

Stk. 3, litra b) tager imidlertid ikke sigte på enkelte omstændigheder i sagen, som forbrugeren desuden ofte har vanskeligt ved at erkende, men på samarbejdet som objektivt kendetegn. En generel aftale om samarbejde mellem leverandør og kreditgiver er tilstrækkelig; det kræves ikke, at aftalen drejer sig om en bestemt kontrakt, hvis indhold er fastlagt i enkeltheder.

Artikel 2

Denne artikel omfatter undtagelserne fra direktivets anvendelsesområde.

I stk. 1, litra a), undtages først og fremmest kredit sikret i fast ejendom fra direktivets anvendelsesområde. På dette område findes der ganske vist et meget stort behov for beskyttelse af forbrugeren på grund af størrelsen af de beløb, der er tale om.

Imidlertid er problemerne i forbindelse med kredit sikret i fast ejendom fortiden af så speciel art og de nationale bestemmelser og sædvaner så forskellige, at det synes mere hensigtsmæssigt ikke at optage bestemmelserne til beskyttelse af forbrugeren i de almindelige rammer for forbrugerkredit .

Stk. 1, litra b), præciserer, at lejekontrakter ikke falder ind under direktivet. Drejer det sig imidlertid om en kontrakt, hvor ejendomsretten til en lejet ting overgår til forbrugeren efter udløbet af kontraktperioden, hører kontrakten ind under direktivet, fordi det vederlag, som forbrugeren i så tilfælde skal betale, ikke blot ydes for overladelse af brugsretten til tingen.

Stk. 1, litra c), undtager sådanne aftaler fra direktivets anvendelsesområde, som afvikles inden for et kort tidsrum, hvor færen for en ulempe for forbrugeren er ringe.

Man har fundet

det hensigtsmæssigt at samle alle bestemmelser om de overtrækningskreditter, der ydes eller bevilges af finansieringsinstitutterne, i artikel 8 (jf. artikel 2, stk. 1, litra d), på grund af disse kreditters specielle karakter.

Stk. 1 litra e) indfører en fremgangsmåde, der tillader udelukkelse af kreditaftaler over eller under en vis grænse fra dette direktivs anvendelsesområde. Når der er tale om kreditaftale for et ringe beløb, ville det være u hensigtsmæssigt at fordre f.eks udførelse af en skriftlig aftale.

Artikel 3

Denne artikel indeholder bestemmelser om de mindstekrav, der skal opfyldes, såfremt kreditgiver eller kreditformidler i reklamer anfører tal eller procentsatser. Bestemmelserne skal sikre, at forbrugeren ikke vildledes gennem vilkårligt udplukkede enkeltoplysninger om omkostninger eller renter i forbindelse med kreditten.

Artikel 4

Denne artikel gør det muligt for medlemsstaterne at forbyde, at forbrugeren uopfordret opsøges med henblik på indgåelse af en kreditaftale, der omfattes af bestemmelserne i dette direktiv, især en aftale om lån. En sådan forretningspraksis kan være særlig generende for forbrugeren, fordi han ikke er forberedt på besøget og ikke har mulighed for at

sammenligne det tilbud, han får forelagt, med andre kredittilbud. Det er også nødvendigt at beskytte forbrugeren, hvis han allerede er i forretningsforbindelse med kreditgiver, f.eks. hvis han har konto i en bank.

Artikel 5

Med denne bestemmelse sikres det, at forbrugeren får mulighed for i hvert fald at få en vis forestilling om de vilkår, på hvilke han kan opnå en kredit, inden han indleder forhandlinger med kreditgiver om indgåelse af en aftale. Forbrugeren kan på denne måde sammenligne kreditgivers tilbud med andre tilbud og således frit afgøre, om han vil indlede forhandlinger med kreditgiver om indgåelse af en aftale.

Er kreditgiver også leverandør af ting eller ydelser, er det tilstrækkeligt med en bekendtgørelse et eller andet sted i forretningslokalerne. Det er - f.eks. i et stormagasin - ikke nødvendigt at opsætte bekendtgørelser på hver etage.

Artikel 6

På grund af den betydning, kreditaftaler har for forbrugeren, er det nødvendigt at indføje en bestemmelse om, at aftalen skal udfærdiges skriftligt. Kun på den måde kan det sikres, at forbrugeren på en rimelig måde bliver orienteret om aftalevilkårene og får mulighed for gennem selve kontrakten at gøre sig bekendt med sine rettigheder og forpligtelser.

I de medlemsstater, i hvilke der ikke i dag foreskrives skriftlige aftaler, er forbrugeren også i øjeblikket normalt forpligtet til ved indgåelse af en kreditaftale at underskrive et dokument eller en erklæring, hvorved han bindes, og hvori især hans forpligtelser er fastlagt. Ikke sjældent indeholder disse dokumenter eller erklæringer imidlertid udelukkende oplysninger om kreditgivers rettigheder, medens forbrugers rettigheder ikke omtales. Det bliver derfor vanskeligere for forbrugeren forud for aftalens indgåelse og under forhandlingerne herom samt i selve kontraktperioden at skabe sig et overblik over alle bestemmelserne i kontrakten.

I artikel 6 fastsættes det ikke, om de i artikel 6 omhandlede oplysninger i det i artikel 1, stk. 3, nævnte tilfælde skal angives i en kontrakt om levering af ting eller ydelser eller i en kontrakt om finansiering heraf.

Normalt fremgår dette også af omstændighederne i det enkelte tilfælde. I stk. 2 fastslås det princip, at den skriftlige aftale skal indeholde de væsentlige aftalevilkår. Bestemte, særlig vigtige oplysninger er udtrykkeligt nævnt. Der skelnes i den forbindelse mellem forskellige aftaleformer. Litra c) indeholder en general bestemmelse vedrørende alle de former for kreditaftaler, der ikke udtrykkeligt er anført.

Artikel 7

I betragtning af den store betydning, den skriftlige aftale har med hensyn til at orientere og beskytte forbrugeren, må de sanktioner, der tages i anvendelse ved overtrædelse af bestemmelsen om skriftlige aftaler, være strenge. Kun på den måde kan det sikres, at bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, overholdes. Det er ikke tilstrækkeligt at give forbrugeren ret til at anfægte aftalen, såfremt den ikke er indgået skriftligt, eller at anse den for uigennemførlig; forbrugeren er nemlig, især hvis han tilhører en socialt dårligere stillet befolkningsgruppe, som oftest ikke bekendt med sin ret til at anfægte en aftale eller til at nægte betaling. Og selv om han kender sine rettigheder, viger han tilbage for at udøve denne ret, fordi han frygter ubehageligheder eller tidsspilde, især i tilfælde, hvor han har aftalt med kreditgiver ikke at affatte aftalen skriftligt. For at gøre det muligt for den enkelte medlemsstat at bestemme en passende sanktion i overensstemmelse med statens egen lovgivning fastsættes retsvirkningerne af manglende overholdelse af artikel 6 i den enkelte medlemsstats lovgivning.

Artikel 8

Denne bestemmelse samler de af direktivets bestemmelser, der vedrører en kredit på løbende konto, som er ydet eller accepteret af et kredit- eller finansieringsinstitut. Den kræver en vis vejledning af forbrugeren angående de gældende kreditbetingelser. Perioden på tre måneder, der gælder i tilfælde af et utilsigtet overtræk (stk. 3), svarer til den frist på tre måneder, der nævnes i forslaget artikel 2, stk. 1, litra c).

Artikel 9

Med denne artikel er det hensigten at hindre, at kreditgiver i tilfælde af, at forbrugeren udebliver med betalingen, tager den på kredit leverede ting tilbage, indtil det fulde afdrag er betalt, og dermed fratager forbrugeren brugsretten, medens forbrugeren ikke desto mindre er forpligtet til at betale det aftalte vederlag.

Artikel 10

I betragtning af, at en kreditaftale er af væsentlig betydning for en forbruger, må han have mulighed for at opfylde kontrakten før forfaldstidspunktet. For den periode, i hvilken forbrugeren ikke gør brug af kreditten, skal han have godtgjort renter og omkostninger.

Artikel 11

Med denne bestemmelse sikres det, at forbrugerens retsstilling ikke forringes, såfremt kreditgiver overdrager sine rettigheder i henhold til en kreditaftale med tredjemand.

Artikel 12

Omsætningspapirer er først og fremmest beregnet til at lette de forretningsmæssige forbindelser mellem erhvervsdrivende, især handlende. For forbrugeren indebærer omsætningspapirer derfor særlige risici, fordi det krav på betaling, som er forbundet med dem, kan kræves opfyldt uden hensyntagen til forbrugerens aftalemæssige rettigheder. Veksler - med undtagelse af checks - og egenveksler bør derfor

ikke anvendes i forholdet kreditgiver-forbruger. Bestemmelsen indskrænker derfor accepten af omsætningspapirer på forbrugerkreditområdet. Checks skal undtages fra denne begrænsning på grund af deres funktion som betalingsmiddel. De letter den pengeomsætning, der ikke fremgår i

rede penge. For dog at forhindre, at checks overtager andre funktioner fra omsætningspapirerne, skal deres anvendelse som sikkerhed forbydes.

Bestemmelserne i denne artikel indvirker ikke negativt på et omsætningspapirs omsættelighed, hvis dette i strid med bestemmelserne i artikel 12 bliver bragt i omsætning. Artiklens affattelse præciserer snarere, at forbudet sigter på kreditgiveren og forpligter ham og forbrugeren til ikke at bringe andre omsætningspapirer i omløb end pengesedler eller checks. Medlemsstaterne skal på passende vis sikre, at denne bestemmelse overholdes, f.eks. ved hjælp af forvaltningsretlige eller strafferetlige foranstaltninger.

Da omsætteligheden ikke begrænses for omsætningspapirer, der er udstedt i strid med artikel 12, foreligger der heller ikke nogen krænkelse af Geneve-Konventionen fra 1930 vedrørende veksler og checks, som flertallet af medlemsstaterne har tiltrådt.

Artikel 13

Denne bestemmelse vedrører det tilfælde, hvor der forekommer samarbejde mellem kreditgiver og leverandør (jf. artikel 1, stk. 3, litra b). Den giver i to tilfælde forbrugeren ret til at nægte kreditgiveren betaling og forlange allerede erlagte betalinger tilbage, også selv om disse er blevet ydet til leverandøren. Hvis en ting eller ydelse ikke leveres, eller hvis den leveres, men uden at være i overensstemmelse med de aftalte betingelser, kan forbrugeren nægte at betale kreditgiveren, der samarbejder med leverandøren, og forlange de erlagte betalinger tilbage i tilfælde af, at han besidder samme ret overfor leverandøren. Kreditgiveren kan derfor i disse tilfælde ikke påberåbe sig den juridiske sondring mellem købekontrakt og kreditaftale. Kreditgiverens begrænsede ansvar er velbegrundet, fordi også han - foruden leverandøren - drager økonomisk fordel af retsforholdet til forbrugeren. Ifølge direktivet hæfter kreditgiveren derimod ikke for skader, som den leverede ting anretter på forbrugers ejendele. I så fald skal forbrugeren holde sig til leverandøren.

Artikel 14

Denne bestemmelse skal sikre en vis kontrol med kreditgivere og kreditformidlere. Den fastsætter til det formål enten et licenssystem, et system til kontrol af kreditgivers virksomhed eller en institution til

modtagelse af klager fra forbrugere i forbindelse med forbrugerkreditter. Bestemmelserne er bevidst holdt i generelle vendinger for at give hver enkelt medlemsstat mulighed for at vælge det system, der egner sig bedst for det pågældende land. Da institutionen til modtagelse af klager fra forbrugere kun har få muligheder for at gøre sin indflydelse gældende, måtte de opgaver, den skulle have overdraget, defineres nærmere (stk. 2).

Artikel 15

Bestemmelsen forbyder fravigelser fra de til gennemførelse af direktivet truffene bestemmelser i forbindelse med kontraktligt indgåede aftaler. Hvis forbrugeren kunne give afkald på de rettigheder, der tilkommer ham i henhold til dette direktiv, ville han i betragtning af kreditgiverens overlegne forhandlingsstyrke ikke sjældent blive tvunget hertil.

Artikel 16

Bestemmelsen præciserer, at medlemsstaterne kan fastsætte eller bibeholde videregående bestemmelser med henblik på beskyttelse af forbrugerne. Det foreslåede Direktiv har til hensigt at bringe omfanget af forbrugerbeskyttelse i Fællesskabet op på et vist minimumsniveau uden at harmonisere det fuldstændigt; en sådan opgave er uløselig under de foreliggende omstændigheder.

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR --

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Det europæiske økonomiske Fællesskabs medlemsstaters nugældende lovgivninger på forbrugerkreditområdet er meget forskelligartede;

de forskelligartede lovbestemmelser i medlemslandene vil kunne hindre indførelsen af en ordning, som sikrer, at konkurrencen mellem kreditgiverne ikke fordrejes inden for fællesmarkedet;

disse forskelle medfører skævheder i forbrugerbeskyttelsen i de forskellige medlemsstater, gør det vanskeligere for forbrugeren at optage en forbrugerkredit i en anden medlemsstat og påvirker de optagne kreditters omfang og art og ligeledes købet af varer og tjensteydelser;

forskellene påvirker følgelig de frie varebevægelser og den fri udveksling af tjensteydelser baseret på kredit og hindrer dermed en harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed;

det er i Det europæiske økonomiske Fællesskabs første program for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning¹⁾ bl.a. bestemt, at forbrugeren skal beskyttes mod urimelige kreditvilkår, og at en harmonisering af de almindelige betingelser for forbrugerkredit skal prioriteres højt;

da af de ovennævnte årsager de gældende love i medlemslandene angående forbrugerkredit direkte påvirker fællesmarkedet;

---

(1) EFT nr. C 92 af 25.4.1975, s. 1

omfanget af de kreditter, der optages af Faellesskabets forbrugers for at daekke private behov, er vokset betydeligt gennem de sidste aertier; samlet viser det fortsat en stigende tendens;

de optagne kreditters art har aendret sig i tidens løb; der er opstået nye former, der stadig er under udvikling;

forbrugeren får ikke altid tilstraekkelig oplysning om de betingelser, hvorunder han får stillet en kredit til rådighed, prisen for denne kredit samt indholdet af de indgaaede forpligtelser; ofte er de aftalemaessige betingelser i forbrugerenes disfavør;

der kan opnås en bedre beskyttelse af forbrugeren ved udstedelse af visse minimumsbestemmelser for alle former for kredit; der bør dog udstedes specielle bestemmelser for overtraekningskreditter, der ydes eller bevilges af banker og andre finansieringsinstitutter;

det kan vaere nødvendigt at fastsaette forskellige finansielle graenser over eller under hvilke disse direktivs bestemmelser i betragtning af de forskellige økonomiske konsekvenser i hver mellemsstat ikke skal finde anvendelse; sådanne finansielle graenser skal dog fastlaegges ved en Faellesskabs procedure;

oplysninger om kreditomkostninger i form af reklamering eller som skiltning i kreditgiverens eller kreditformidlerens forretningslokaler kan gøre det lettere for forbrugeren at sammenligne de forskellige tilbud; det skal vaere tilladt for medlemslandene totalt at forbyde at forbrugeren opsøges uopfordret med henblik på indgaaelse af en personlig kreditaftale;

beskyttelsen af forbrugeren øges endvidere, når kreditaftaler udfaerdiges skriftligt og indeholder nøjagtige oplysninger om de vigtigste punkter i aftalen;

i tilfaelde af, at forbrugeren er i mora med betalingen, må det forhindres, at kreditgiveren tager tingen, der er leveret på kredit, tilbage samtidig med, at forbrugeren alligevel er forpligtet til at betale; det bestemmes derfor, at kreditaftalen anses for ophaevet, såfremt kreditgiveren tager tingen tilbage;

i betragtning af den store betydning, som en kredit har for forbrugerenes økonomiske og hyppigt også personlige situation, skal forbrugeren have ret til at opfylde sine forpligtelser forud for forfalds-

tidspunktet; han skal i så fald have de betalte renter og kreditomkostninger godtgjort de bestemmelser der er vedtaget af medlemslandene;

ved overdragelse af fordringer i henhold til en kreditaftale må forbrugerens stilling ikke forringes;

anvendelsen af omsætningspapirer inden for rammerne af kreditaftaler med en forbruger bør begrænses; checks må kun anvendes i deres funktion af betalingsmiddel;

såfremt kreditgiver og leverandør samarbejder i det enkelte tilfælde, er det nødvendigt, at de hæfter solidarisk for de af forbrugeren indbetalte beløb i tilfælde af, at tingen ikke leveres eller ikke leveres aftalemæssigt; det er dog rimeligt, at kreditgiveren ikke også hæfter for skader, som en defekt ting anretter på forbrugerens eller tredjemands øvrige ejendele;

at passende forholdsregler efter den enkelte medlemslandenes eget valg, skal vedtages for at kontrollere kreditgiverne;

det tillades ikke, at kreditaftaler afviger fra de bestemmelser, der udstedes til gennemførelse af dette direktiv;

bestemmelserne i dette direktiv forhindrer ikke, at medlemsstaterne træffer andre foranstaltninger med henblik på beskyttelse af forbrugerne inden for rammerne af de forpligtelser, som følger af traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig bestemmelserne om frie varebevægelser, fri udveksling af tjenesteydelser og konkurrence;

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler.

2. I henhold til dette direktiv forstås ved

- a) "forbruger" en fysisk person, der ikke i overvejende grad handler som led i erhvervsmæssig virksomhed;
- b) "kreditgiver" en fysisk eller juridisk person, der som led i udøvelsen af erhvervsmæssig virksomhed yder en kredit;
- c) "kreditaftale" en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder en forbruger en kredit i form af betalingsfrist, lån, lånetilsagn eller anden form for finansieringsstøtte, og hvor forbrugeren tilbagebetaler kreditten inklusive eventuelle renter og omkostninger i mere end et beløb;
- d) "effektiv årlig rente" den samlede pris for kreditten, udtrykt i procent pr. år af det samlede, ydede kreditbeløb og beregnet på grundlag af renter og samtlige omkostninger; beregningen af den effektive årlige rente sker i overensstemmelse med de af medlemsstaterne fastsatte regler.

3. Som kreditaftale i henhold til stk. 2 betragtes også den aftale om levering af ting eller ydelser, der indgås med en forbruger, og som

- a) finansieres ved hjælp af en kreditaftale mellem en leverandør og en forbruger;
- b) finansieres ved hjælp af en kreditaftale mellem en kreditgiver og en forbruger, såfremt kreditgiveren samarbejder med leverandøren i forbindelse med en aftale om levering af ting eller ydelser.

4. Medlemsstaterne tilpasser dette direktivs bestemmelser til kreditaftaler, som en kreditformidler indgår med en forbruger.

Artikel 2

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på
- a) kreditaftaler eller kredittilsagn, der først og fremmest er bestemt for erhvervelse af ejendomsrettigheder til en grund eller til en bygning, der allerede er opført, eller som skal opføres, eller bestemt for modernisering eller forbedring af en bygning;
  - b) lejekontrakter;
  - c) aftaler, særlig aftaler om levering af ting eller ydelser, hvor forbrugeren får højst tre måneders frist til betalingen af den i aftalen nævnte pris;
  - d) med forbehold af bestemmelserne i artikel 8, kreditaftaler i form af kredit på en løbende konto bevilget eller accepteret af et kredit- eller et finansieringsinstitut, bortset fra kreditkort.
  - e) beløb, hvis værdi ligger over eller under de af Kommissionen fastsatte kreditbeløb for en medlemsstat, fastsat efter begæring og i samråd med denne medlemsstat.
2. Når bestemmelserne in Stk.1, litra e) ovenfor anvendes, skal de omhandlede medlemsstater sikre sig, at bestemmelserne vedrørende forbrugercredit ikke omgås ved en særlig udformning af aftalerne, i særdeleshed en fordeling af kreditbeløbet på flere aftaler.

Artikel 3

Med forbehold af de almindelige bestemmelser om vildledende og illoyal reklame skal reklamer, i hvilke en person erklærer sig rede til at indgå kreditaftaler eller til at formidle indgåelse af kreditaftaler, og i hvilke omkostningerne ved kreditten angives, indeholde en angivelse af samtlige omkostninger.

Er der anført en procentsats, skal den effektive årlige rente ligeledes anføres.

Artikel 4

Medlemsstaterne kan forbyde, at man uden forudgående opfordring opsøger en forbruger på dennes bopæl, arbejdsplads eller noget andet sted for at fremsætte tilbud om indgåelse af en kreditaftale.

Artikel 5

Den, der er rede til at indgå kreditaftaler eller til at formidle indgåelse af kreditaftaler, skal i sine offentligt tilgængelige forretningslokaler let læseligt angive den årlige rente og de øvrige påløbende omkostninger for de af ham ydede kreditter og/eller forbrugerens mulighed for at opnå et tilbud, som tilbudsgiveren skal respektere, hvis han yder kreditten. I begge tilfælde skal han til nærmere orientering med eksempler på enkelte kreditløb angive den effektive årlige rente.

Artikel 6

1. Kreditaftaler udfærdiges skriftligt. Aftalen undertegnes af begge parter. For kreditgivers vedkommende er en faksimile af den egenhændige underskrift tilstrækkelig. Forbrugeren får udleveret en genpart af den skriftlige aftale.
2. Den skriftlige aftale indeholder de væsentlige aftalevilkår, herunder mindst følgende oplysninger:
  - a) Kreditaftaler vedrørende levering af ting eller ydelser:
    1. En beskrivelse af de ting eller ydelser, der omfattes af aftalen;
    2. kontantprisen samt afbetalingsprisen, såfremt denne er forskellig fra kontantprisen;
    3. den effektive årlige rente; når kontantprisen og afbetalingspriser er forskellige;
    4. størrelsen af en eventuel udbetaling samt forfaldstidspunktet, afdragernes antal og størrelse;

5. bestemmelserne vedrørende prisnedslag ved tilbagebetaling før forfald;
6. hvem der har ejendomsretten, og på hvilke betingelser forbrugeren opnår ejendomsret til de pågældende ting;
7. oplysninger om eventuel sikkerhed.

b) Kreditaftaler vedrørende kreditkort:

1. Identitetsmærke på kreditkortet;
2. kredittens eventuelle maksimumsbeløb;
3. eventuel årlig rente og størrelsen af alle omkostninger;
4. tilbagebetalingsvilkårene.

c) Andre kreditaftaler, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde:

1. Kreditbeløbets størrelse eller kredittens maksimumsbeløb eller - for så vidt angår kredittilsagn - størrelsen af eller maksimumsbeløbet for den kredit, der er stillet i udsigt;
2. den årlige rente og alle øvrige omkostninger;
3. den effektive årlige rente, medmindre der er tale om et lånetilsagn, i hvilket fald renten skal specificeres den dag, lånet optages;
4. oplysninger om eventuel sikkerhed;
5. tilbagebetalingsvilkårene.

Artikel 7

I medlemsstaternes lovgivning fastsættes retsvirkningerne i tilfælde af, at bestemmelserne i artikel 6 ikke overholdes.

Artikel 8

Uanset undtagelsen i artikel 2, stk. 1, litra d), skal forbrugeren skriftligt underrettes, når der er tale om kredit på en løbende konto som nævnt i artikel 2, stk. 1, litra d):

a) ved indgåelsen af aftalen,

- om kredittens eventuelle maksimumsbeløb;
- om den årlige rente og de omkostninger, der beregnes ved aftalens indgåelse, og om de betingelser, hvorunder den kan ændres;
- om de betingelser, hvorunder aftalen kan ophæves.

- b) Under kreditaftalens forløb, om enhver ændring i den årlige rente og de beregnede omkostninger så snart den indtræder. Oplysninger herom kan gives i et kontoudtog, hvis disse udtog udsendes regelmæssigt med en måneds mellemrum eller oftere.
- c) når et stiltiende accepteret overtræk strækker sig over en periode på mere end tre måneder, om den årlige rente og eventuelt beregnede omkostninger samt om enhver ændring heri.

Artikel 9

1. Tager en kreditgiver på grundlag af ejendomsret eller anden ret til en i henhold til en kreditaftale leveret ting en sådan ting tilbage, anses kreditaftalen for ophævet.
2. Medlemsstaterne fastsætter regler med henblik på at sikre, at det ikke medfører en ugrundet ulempe for nogle af parterne, at kreditgiver tager tingen tilbage.

Artikel 10

Forbrugeren har ret til at opfylde sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale forud for forfaldstidspunktet; renter og andre kreditomkostninger skal i så fald godtgøres ham i henhold til bestemmelser, der fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 11

Overdrager kreditgiveren sine fordringer på forbrugeren i henhold til en kreditaftale til tredjemand, kan forbrugeren gøre indsigelse over for den pågældende tredjemand - herunder også om modregning - for så vidt der i henhold til kreditaftalen var tillagt eller ville have været tillagt forbrugeren retten til indsigelse over for kreditgiveren før overdragelsen.

Artikel 12

Under anvendelse af kreditaftaler:

- a) er det ikke tilladt at bruge veksler, bortset fra checks og egenveksler, uanset om de tjener som sikkerhed eller som betalingsmiddel.
- b) må checks alene anvendes som betalingsmiddel.

Artikel 13

1. Kan forbrugeren bevise, at det i artikel 1, stk. 3, litra b), omhandlede samarbejde eksisterer, at tingen eller ydelsen ikke er leveret, og at forbrugeren ikke kan tillægges ansvaret herfor, og kan forbrugeren i medfør af gældende ret i den pågældende medlemsstat af leverandøren forlange indbetalte beløb tilbagebetalt og nægte at betale, tilkommer der ham samme ret over for kreditgiver.
2. På de i stk. 1 nævnte betingelser tilkommer det forbrugeren samme rettigheder, såfremt der leveres en ting eller en ydelse, der ikke er i overensstemmelse med aftalen.
3. I de i stk. 1 og 2 ovenfor omhandlede tilfælde hæfter leverandør og kreditgiver solidarisk over for forbrugeren for den eventuelle tilbagebetaling af indbetalte beløb.
4. Forbrugeren videregående krav på leverandøren samt kreditgivers krav på leverandøren berøres ikke.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om,
  - a) at personer, der ønsker at indgå eller at formidle kreditaftaler, skal have myndighedernes tilladelse hertil; eller
  - b) at personer, der indgår kreditaftaler eller formidler indgåelsen af kreditaftaler, skal kontrolleres af myndighederne; eller
  - c) en institution til modtagelse af klager fra den enkelte forbruger vedrørende kreditaftaler, som han har indgået eller modtaget forslag om, samt til modtagelse af klager fra forbrugerorganisationerne om kreditaftaler eller om kreditbetingelser, som den enkelte forbruger har modtaget forslag om.
  - d) hvis de i stk. 1, litra a), ovenfor nævnte personer svarer til definitionen i art. 1 i det første samordningsdirektiv vedrørende bankvirksomhed,¹⁾ kan de først få myndighedernes tilladelse til at udøve deres

---

(1) EFT nr L 322 af 17.12.1977, s. 30

virksomhed, når de har modtaget en tilladelse til at udøve bankvirksomhed. Såfremt denne tilladelse trækkes tilbage, trækkes også myndighedernes tilladelse til at udøve virksomhed på forbrugerkreditområdet tilbage.

2. Den i stk. 1. litra c), nævnte institution har ret til at undersøge de indkomne klager, at rådgive den enkelte forbruger om den ham tilkommende retsbeskyttelse og at indlede retssag for den enkelte forbruger, såfremt han ikke vil gøre sin ret gældende, men dog tiltræder, at institutionen indtræder i hans sted.

Artikel 15

De til gennemførelse af dette direktiv trafte bestemmelser kan i forbindelse med kontraktligt indgåede aftaler ikke fraviges til ugunst for forbrugeren.

Artikel 16

Medlemsstaterne kan med henblik på beskyttelse af forbrugeren fastsætte eller bibeholde videregående bestemmelser, i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til Traktaten.

Artikel 17

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 18 måneder efter dets offentliggørelse og underretter straks Kommissionen herom.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen ordlyden af de vigtigste nationale retsregler, som de udsteder på det område, der omfattes af dette direktiv.

Artikel 18

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.